

Yalnızlığımı Beyitlere Sardım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Ekim 2017

Kiremit renginde olmalı makbul acılarım,
Deşifre ettiğim yalanlarını da muteber yalancılardan
Yok saydığı Tanrı'dan yana olmalıyım.
Öbeklerin közünde;
Onanmaz gölgelerin de gücünde
Ve Pişekar bir sitemle yalıtıldığım
İstanbul akşamları.

Yalnızlığımı beyitlere sardım;
Sarıp sarmaladım düşük yaptığım ölü kelam yüzlü çocukları:
İrili ufaklı her biri,
Lahzanın titrek ışığında
Yine gözlerimim nemi
Hem de en ceberut yaygara
Bazen künefe tadında
Bazense şaibeli bir sancı
Yine örttüğüm değil de örtündüğüm gök kubbede;
Elimi tutarken Tanrı.

Gördüm belki de en aykırısını;
Aşkların yarasına tuz bastığım,
Yalanların hasına da çelme taktığım
Ve üst üste koyduğum tuğlaları
Islak çimento ile betonarme bir iskelet babında
Körüklenen ne çok ne çok sancı.

Aşka banmıştım ilk şiirimi,
Tahta takozunda gölgeli imgemin,
Buğusu üzerinde ölümlü sevdamin,
Ha, bir de unutmadan ve
Henüz ıslah olmamışken okul yolunda
Gömleğimde kayıp düğme misali
Sevdiğim her şaibeli yürekte.

Bir sitayiş belledimse affola;

Yerli yersiz serzenişlerde en defolu nota
Yine adı sol
Yine solumda
Yine soldan sağa koca yürekli bir mecra
Üstelik görmediğim
Görünmediğim lahzasında
Şiirden müteşekkil evimin penceresine konan
Ölü bir serçe tadında
Sevdiğim her cümle,
Evrildiğim her yaka,
Enikonu acıdan yana ömürlük bunca şarkı.

Ah'larımı sattımsa kime ne?
Sevdimse zoruna mı gitti, demelerin bile yok iken
İrili ufaklı tasası
Hele ki solun merciinde
Kapanmaz yüreğin iki yakası.

Ah, debdebeli şiir!
Ah, kanatan şair!
Ah, yaralı ve şaibeli yürek!
Bir el vermeni beklesem de ne gam,
Densiz bir kelama konsam da mı yalandan çok öte?

Savsam keşke sıramı
Ve soğusa bedenim.
Körebe misali konduğum her satır
Demek ki lahit olacakmış
Görmediğim her dilim
Yine bandıkça adımları,
Yine yandıkça derin derin her hücremde
Aşka dair.

Kalburüstü bir hezeyan benimki:
Bil ki anlatmayı çok denedim.
Çıktım yola aşk ile
Erdim sona densiz bir seyir ile
Hem de ne için?

Sormalı, sarmalı ve yanıp yanıp ermeli
Hidayetin en tepesine.
Aşk köz bilenlere biat,
Şavkı şiar bilenlere inat, demenin bedeli olsa olsa
Kaynakçamda aşk ve rabıta;
Yüreğin tozlu pervazında
Salkım saçak üç beş hece:
Dirliğin kelamı
Aşkın da beyanı bunca sitayiş,
Gidip de dönmeyenlere asla etmem serzeniş.
Ben ki benden bıkkın;
Sen ki sarmalında özlemin
Ve umarsız bir kölenim ne de olsa.
Gel demeni bekleyip de gitmeden yana tüm derdim.

Hem de ne için?
Sormaların bir öncesiyim,
Aşkların en revnak lehçesiyim:
Konuşmaya olmasa da mecalim bazen
Demediklerimi bile keşke affetsen.

Kin ya da kibir, deme aslıma;
Sazdan sözden çıktık madem bu ölümlü yola;
Dediklerime binaen asla çatma kaşını;
Keşke bilsen şu garibin demediği fermanını.
Göllerde kuruyan bir nilüfer,
Açmadan solmayı şiar bilen bir gül'üm işte:
Yaprağı solgun dalı kırık olsam da her gece
Yine doğmaya aday yeni günde,
Solmak kadar güzeli var mı?
Hele ki açmayı dilediğin onca yürekte
Uğrar mı insan hiç gazabına şeytanın?
Hele ki aşkı da inancı da
Yüreğin dibine kazanın...